

QUAN MANEN ELS SOMNIS

F. Xavier Parera i Gutiérrez

LES NÚVIES DE LA VALL PERDUDA

Daurades són les seves cabelleres,
amics i companyeres!
Formosos i voluptuosos
els seus pits, malucs... els seus cossos.
Espero jo al lloc la seva presència,
per dedicar amor amb vehemència.

AURIGUES AL VESPRE

Antiga Tàrraco dels romans!
Al gegantí Circ se senten els seus clams!
Els cavalls fan els seus renills
i els aurigues temen els perills.
Les quàdrigues inicien la cursa arriscada
i una esclava (la meva estimada)
desitja la meva victòria desesperada.

LA DAMA I EL BOSC

Amics! Diuen que en aquell bosc viu,
es passeja un espectre captiu.
Pertany a una bonica dama,
la qual al seu poble tenia certa fama.
No crec en les falses murmuracions,
però sóc un home de fortes passions
i trepitjaré el bosc per ella.
No m'espereu més en aquella casa vella!

EL SO DEL RELLOTGE

Dong! Dong! Parla el rellotge! Dong!
Em recorda el so d'un llunyà gong.
Lentament el temps camina, arriba l'hora,
sempre fidel, sense demora.
I a la nit silenciosa
com una ombra neguitosa...
Dong! Dong! Ha parlat el rellotge!

SÓN L'ESPASA I EL TRON!

A la Cort, regna, oh emperador!
T'espera l'espasa amb ardor!
T'espera el tron superbiós
per governar amb el teu poder seriós.

L'ESPECTRE DE LA COVA

M'han dit a la Cort,
on viu un malenconiós emperador,
que ell (fins i tot) coneix la por.
En un camí apartat,
on governa la soledat...
Clap! Clap! Clap! Soroll d'un cavall orgullós!
És el fantasma d'un guerrer generós,
que lluità (fa segles) contra un palau ociós.
i descansà, finalment, en una cova allunyada,
on ningú s'atreveix a passejar, estimada.

EL PASSEIG

Un dia, estimada, mentre passejàvem
per aquelles terres abandonades,
mentre ens estimàvem
en aquelles terres desolades,
em vas dir amb dolçor
paraules que deixaven endarrera
la meva indesitjada amargor.

Em deies:

“Tu, quan parles, no ets com els altres,
les teves paraules no sonen com
els somnis dels altres.

Perquè les teves paraules sonen a tristesa.”

Bocabadat davant d'ella vaig respondre amb
timidesa/

mentre s'allunyava la meva feblesa
com un ser acorralat

i vaig continuar sempe desenganyat

“Mai vaig viure l'alegria que uns altres vivien,
mai vaig tenir els somnis que uns altres tenien.”

El passeig seguia
entre un matí gris i fosc

sobre un camí rocós
que marcava un bosc

frondós,

on abans els vampirs de Lard

atacaven el guerrer temerós

i mataben el soldat covard.

La meva estimada s'apropà a una làpida
on es trobava el seu nom.

La noia em digué amb dolor

“Potser jo aviat descansaré sota aquesta pedra

que ara tu veus amb horror

i després el temps i l'heura

ocultaran el meu nom.”

Jo vaig dir entre el deliri i la bogeria:

“No em pots deixar entre la soledat i la
hipocresia.”/

La noia em digué sense escoltar les meves
paraules/

-les meves amargues paraules-

“Sí, aquí es troba el meu lloc de descans
i tu sempre aniràs

errant

mentre cercaràs

la meva tomba com a ser xiuxiuejant

en aquell bosc frondós

on els vampirs de Lard

atacaven el guerrer temerós

i el soldat covard.”

LA PRINCESA DEL MAR

Una oblidada cançó de feblesa
per a una coneguda princesa
ressonava a les meves oïdes
com llunyanes ferides.

L'ampli mar m'espera
amb la meva orgullosa galera
i els mariners del vaixell
un amable consell
escolten del capità
com un poema llunyà.
Estimada, als teus ulls hi ha la brillantor
de la inesperada mort
com amarga decepció
en un món de desolació.

 I la formosa sirena
 entona un himne de pena
 des de la seva roca gastada
 com el mariner pensa en l'estimada.

Perquè al mar, a les profunditats,
brillen solemnes ciutats
i boscos
-vells i foscos-.

Somni de desterrament...
Per què em tractes amargament?
La galera pirata de la princesa
-tractada sempre com a deessa-
navegava
sobre una i l.lusió errant
mentre ella buscava un fidel amant.

Ara el blau mantell
espera el meu vaixell
i sempre ressona aquesta cançó
com un poema de dolça il.lusió.

LA CONQUESTA DE MALLORCA

Amics, com silencioses aus
del Cap salpen majestuoses naus.
I des d'un penya-segat
una noia entristida s'ha amagat.
Veu el seu guerrer, veu la conquesta.
Els trobadors del rei Jaume I recordaran la gesta.

YASSAR-KHAN

Des del teu palau oriental
contempla, orgullós Yassar-Khan,
el teu poder, el teu estrany honor,
en aquest vespre de tardor.
Aviat fileres de soldats,
aguerrius i armats,
s'enfrontaran en nous combats.

LES CAPTIVES DE YASSAR-KHAN

Passegen elles pels jardins
a través d'uns camins
tranquils,
on brilla el ruixim
dels matins.
Si-Yeng i Sa-Ying són les seves presoneres.

PLANETA TROPICAL

Més enllà dels estels hi ha un planeta tropical!
Temen el seus astronautes el seu llunyà Mal!
Les seves jungles i ciutats perdudes
parlen com gegants d'ànimes abatudes.

CIGNES DE LA MORT

(A l'actriu O. D. R.)

“Fou en una hora divina per al gènere humà.
El Cigne abans cantava només per morir.”

Rubén Darío

Sinistres cignes de l'estany,
com cada any
murmureu una maledicció,
parleu de Mort i desolació.
En una pantanosa regió
una voluptuosa mulata amb desesperació
em comentà aquella superstició.

CANONS A VIENA

És Viena la ciutat assetjada.
Per als turcs és -també-desitjada!
Des dels murs rugeixen els canons
i cauen soldats de Soleimán als turons
-els vermells turons.

VIATGER DELS ESTELS

Per estels allunyats,
planetes i el món arcà,
entre colònies habitades,
i immenses planures,
viatjava, jo, un desertor,
com les ombres oblidades.

ELS XIPRERS D'ATLÀNTIDA

Atlàntida, continent silenciós,
tornes a renèixer del teu repòs.
En aquell passeig llarg,
a l'Avinguda dels Xiprers,
amb un sentiment amarg,
la bonica Zaila em parlava
del seu pare, el cruel Ararg.

MÉS ENLLÀ DEL PONT

Més enllà d'aquell pont de roure fort
regna el bosc de la Mort,
regnen els ferotges indis hurons.
Allí els temerosos colons
cerquen noves terres per als seus conreus.
Trepitgen el lloc amb els seus peus
-els seus tremolosos peus.

MIRINA

Mirina, reina de les amazones!
Reina de les ferotges dones!
Estima'm en la soledat
-en la meva estranya ferida-.
Recorde'm com el guerrer
que en la cansada vida
es converteix en un amarg passatger.
Mai en aquesta lluita em rendia,
perquè mai vaig acceptar decepcions
-en un món de breus il.lusions-.
i cercava en la meva llarga melangia
una altra cançó per a la meva alegria.

MÚSICA FÚNEBRE

Música per a la filla d'un patrici romà.
I les seves restes momificades
aparegueren en una tomba, a Tarragona,
davant de sorpreses mirades.

Livia es deia
i, sempre dolçament,
en desitjat moment,
als meus somnis acudia ella.

I en aquella vesprada
em digué la meva estimada
que, per les tenebres,
ella era Lívia,
i aleshores la meva melodia
tornà a sonar en aquell amarg dia.

20

TATIANA

(A Inga R.)

A la sumptuosa Cort del Tsar
arribà l'inquiet aventurer Robert Vilamar.
A l'enorme saló,
propietat d'un ric baró,
es celebrà una festa, ball i sopar.
I al vals malenconiós i a la polka brillant
el fogós Vilamar trobà una formosa amant!
Es deia Tatiana, i era comtesa,
destacava en la reialesa
per la seva cultura i bellesa.
Finalment es dedicaren
a una vida tranquil·la,
a Kiev, en una important vila.

EL TEMPLE DE SAYIRA

Esperava en aquell temple, entre arbres,
lluny d'un palau de columnes de solemnes
marbres/

la inevitable presència
d'una immortal princesa.

Pertanyia a una perduda colònia de romans
que el propi August desterrà per republicans.
Després de creuar el mar en un viatge,
amb la soledat com a passatge,
van sobreviure a una jungla amazònica
on la vida es torna irònica.

Oh, Sayira! Estima'm ! Tinc sentiments humans!

L'ENVERINADOR D'AGUARDENT

En una taverna coneguda,
on només apareix i beu gent abatuda,
un cambrer misteriós
amb cura serveix un aguardent fastigós.
Quina serà la propera víctima?

EL SECRET DEL GERRO

Als països orientals,
és conegut un violent boxejador.
Són recordats els seus combats amb ardor!
Però en una taverna bruta i oblidada
amablement explicava a la seva estimada
la història d'un vell gerro,
que amagava un cobdiciat pergamí.
Assenyalaria un sinistre camí...
Sota la sorra d'uns mil.lenaris turons,
on governen tempestes de trons,
descansaven Genghis Khan i el seu tresor.
Qui desitjava aquelles riqueses,
motiu de morts i febleses?

L'ANTIGA CIUTAT

Les Cròniques parlen sempre
sobre l'antiga existència
d'una ciutat de colossals muralles
que va sorgir de les cendres.

25

EL TAÛT DE GEL

Amb el seu bonic somriure de mel,
descansa la meva estimada,
dins del seu taüt de gel.

EPÍLEG: NOMÉS UNA BREU EXPLICACIÓ.

Sovint, abans d'escriure uns versos o un conte per a una revista o diari, alçava la meua vista per contemplar els prestatges plens de dotzenes de llibres de qualsevol tema, des d'aventures orientals, fins narracions situades a l'Edat Mitjana. També em llegia les històries de nombrosos viatgers i era testimoni callat de les misèries de la Rússia Tsarista de Dostoievksy o l'Anglaterra industrial de Dickens.

Però les meves poesies havien de ser una barreja d'imaginació -sobretot molta imaginació- i un passeig per diferents llocs i temps. Per això va nèixer Quan manen els somnis, un breu conjunt de poesies combinades amb fotografies que poden ser reals o irreal. No fou senzill, vaig tenir un seriosos problemes mentre els dos amics i jo planejàvem aquest projecte literari. El Sr. que respon amb les inicials M.P.J. em pregà que de moment no sortigués el seu nom, la qual cosa em deixà sorprés al darrer moment. Només diré que és un afeccionat i dedicà temps per aquestes instantànies per fer-me un favor.

L'altre fotògraf, el Sr. Martín Castillo va estar viatjant des de l'estiu de l'any 1993 fins al desembre de 1995 per diferents països caribencs i sudamericans, i el producte de les seves incursions són certes fotografies que vaig posar al costat de títols concrets, com Música fúnebre o L'antiga ciutat.

No només em vaig deixar emportar per les meves lectures, també veia les clàssiques pel·lícules d'aventures en blanc i negre que feien els dissabtes per la tarda a la televisió i les actuals en colors i massa efectes especials. Per això, vaig tenir la idea de treure unes instantànies en blanc i negre i la resta en color. Les primeres portaren les seves dificultats com em digué el Sr. M.P.J..

Finalment espero que els esforços de la nostra petita obra tingui les seves merescudes compensacions.

Francesc Xavier Parera i Gutiérrez

Tarragona, 4 d'agost de 2000

AGRAÏMENTS:

-Al meu pare que m'ajudà una mica en aquest projecte.

-Al Sr. M. P. J. , amb el qual insisteixo per que mostri el seus treballs fotogràfics al públic i no els amagui.

-I Sr. M. Castillo, que em prestà unes fotografies.

NOTA DE L'AUTOR AMB DATA 7 D'ABRIL DE 2011.

S'ha observat que la versió posada a Tinetbiblioteca no té les esmentades fotografies. Quan el projecte fou rebutjat per l'Editorial en el seu moment, el mecanoscrit amb les fotografies es va perdre. Esperem que es trobi aviat i estudiem una manera d'introduir les imatges.